

A gomba eredete

Hât âsz tuggyâk-ë kigyelmetëk, hol lëtt â gombâ?

Hât mikor mëg Krisztus urónk Szëmpëtërvel â fődön jârt, ëccër nagyom mëttanât êhëzni.

Âszongyâ Szëmpëtërnek:

– Te Pëtër!

– Hállom, uram-teremtóm.

– Ên êhës vagyok, mennyőnk be vâlâhovâ.

– Jó lëssz bi zâz, urâm-teremtóm, mer mâ ên is êhës vónëk.

Êpeñ ëc cëgëny özvegy âsszoñho tånâtâk bemënni. Mivelhogy Krisztus urónk nem êlt mâsval, csak tisztâ êdës tejjel, âzt hozott neki â zâsszoñ, â ki – közbe lëgyek mondvá – âkkor êpeñ kënyëret sûtött. Mig âz âsszo â teje â komrâbâ jârt, Pëtër, â ki nâgyoñ szerettë â lângos lepënt, mëssâjditott ëggyet â pitârbâ. Kêrni nem mert, mer hogy im rëstëltë Krisztus urónk elött mâgât; hât foktâ â zegëszet, betëtte â kelebibe.

Krisztus urónk jó tuttâ, jó lâtta eszt; de nem szót ëggy ârva szót së. Itt behozzâ â szëgëny özvegy âsszoñ â tejet; mëgëszik, osz mënnek tovëbb. De Pëtër mindêg elmârâtt ëk kicsit, hogy â lepënbû ëggyet hârâphâsson. Krisztus urónk më mindêg úcs csinâtâ, hogy âkkor szóllyëk hozzâ, mikor Pëtërnek telë vañ â szâjâ.

Pëtër rëstëllettë â dógot nâgyoñ; nem âkârtâ, hogy Krisztus urónk mëttuggyâ; hât vâlâhâñszor szót hozzâ Krisztus urónk, mindêg kiköptë â darab lepënt, â mi â szâjâbâ vót. Igy osztân Pëtër âggyig-âggyig hârâbdâtâ â lepëñt, hogy ëccër efogyott; vissza nêz utännâ nâk keservesen, mer hogy ím hijâbâ loptâ, nem magânak loptâ; hât uram fiâ, mit lât? Mindëñ dârâbbú, â mit kiköpött, ëggy-ëggy gombâ lëtt. Âzê olyañ puhâ â gombâ, mind â frissen sût lângos lepëñ.